

VOORWOORD

Wat drijft een mens om een bepaald doel in zijn leven na te streven en te bereiken?

Is het leven van een mens al uitgestippeld en ligt het lot van ieder van ons al vast op het moment dat we de overgang maken van de wereld van de baarmoeder naar de wereld van het aardse? Of krijgen we als welkomstgeschenk op deze aarde een eigen wil mee? Als we er verstandig mee omgaan, zou deze een ware schat blijken te zijn. Indien we er echter nonchalant of onverantwoordelijk mee omgaan, zou het voor ons en voor anderen een hel op aarde kunnen betekenen.

Die vragen heb ik mij in het verleden honderden keren gesteld zonder er een bevredigend antwoord op te vinden. Tot op de dag dat ik, terwijl ik er nauwelijks iets van waarwerd, verzeild raakte in de spiraal van het lot dat voor eens en voor altijd mijn leven zou veranderen en ik tot het besef kwam dat wij mensen én een eigen wil, én een vaste lotsbestemming hebben meegekregen.

Hier volgt mijn bizarre verhaal over hoe mijn leven op subtiële wijze een richting werd ingestuurd. Desondanks heb ik mij als levensdoel gesteld om mij hartstochtelijk in te zetten voor deze zaak die later in het verhaal duidelijker zal worden.

DE VOGELVERSCHRIKKER

Het was een van die koude vrijdagachten in november.

Ik had de benijdenswaardige, of juist meelijwekkende, gewoonte om tijdens het weekend 's nachts in de oude binnenstad rond te dwalen, alvorens ik mij in een gezellig cafeetje tegoed deed aan een stevig glas alcohol.

Die avond had ik er na een paar glazen echter genoeg van, temeer omdat ik met niemand had kunnen praten en ik enkel mijn aan het melancholische grenzende eenzaamheid aan het verdrinken was in een diep bierglas. Ik haatte die momenten dat ik naar huis moest zonder het gevoel te hebben gehad dat ik mijn geest had verruimd, al was het maar door een conversatie te voeren met een of andere dronkaard aan de toog. Ik vond dan ook dat het toen welletjes was en besliste tegen mijn zin in om onder de wol te gaan. Ik betaalde mijn rekening en maakte aanstalten om door te gaan, toen een geheimzinnig uitziende man mij bij mijn schouder nam en me strak in de ogen keek. In normale omstandigheden zou ik onmiddellijk hebben gereageerd door zijn hand van mijn schouder te halen. Ik kon het niet verdragen wanneer men mij zonder toestemming aanraakte. Ik voelde het dan als een soort huisvredebreuk die ik hoe dan ook moest ongedaan maken. Ik denk dat